

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 001503 13 Кж
Бања Лука, 14.3.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ј. П., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Требиња, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Ј. М. из Т., изјављеним против пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 К 001503 12 К од 19.12.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 14.3.2013. године, у присуству замјеника Главног републичког тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и његовог браниоца, донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Требињу, оптуженог Ј. П. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 001503 12 К од 19.12.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 001503 12 К од 19.12.2012. године, оглашен је кривим оптужени Ј. П., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 18.6.2012. године, па надаље.

На основу члана 62. и члана 224. став 5. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања опојне дрога-хероин, у количини од 61,8116 грама. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године-у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнаде трошкове кривичног поступка, који су пали на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено, изјавили окружни тужилац из Требиња, оптужени и његов бранилац, адвокат Ј. М. из Т.

Окружни тужилац из Требиња је жалбу изјавио због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Оптужени није навео жалбене основе побијања првостепене пресуде, али из образложења исте произилази да се оспорава правилност чињеничних утврђења и закључак да је опојну дрогу набавио за даљу продају, указујући да је дугогодишњи овисник и да је опојну дрогу-хероин, која је пронађена у његовом моторном возилу и која је од њега привремено одузета, купио од В. Р. у Т., искључиво за властите потребе.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени, на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС, ослободи од оптужбе.

У сједници вијећа, замјеник Главног републичког тужиоца је одустала од жалбеног основа погрешно утврђеног чињеничног стања и приједлога да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а у погледу одлуке о казни, изложила је и подржала жалбу окружног тужиоца из Требиња. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога, што је оптужени у цјелости прихватио, те истовремено изјавио да остаје код жалбе коју је лично изјавио.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Неосновани су приговори браниоца оптуженог и тврдња да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Докази прибављени посебним истражним радњама надзора и техничког снимања телекомуникација из одредбе члана 234. став 2. тачка а) ЗКП РС, и тонски записи телефонских разговора, реализованих у критичном времену између оптуженог и свједока В. Р., који су преслушани на главном претресу, су законити докази, јер су прибављени на основу одговарајућих наредби првостепеног суда донесених према В. Р. (закључио споразум о признању кривице) у складу са одредбама члана 234. став 1. и члана 236. став 1. ЗКП РС. Ради тога су без основа аргументи из жалбе браниоца оптуженог и тврдња да су преслушани телефонски разговори незаконити јер није постојала одговарајућа наредба суда за спровођење посебних истражних радњи и према оптуженом, као лицу које је остварило комуникацију са В. Р.

Надаље, предмети одузети од оптуженог, наведени у записнику о претресу путничког моторног, број 12-02/3-75/12 и потврди о привременом одузимању предмета број 12-02/3-37/112 од 18.6.2012. године, ЦЈБ Т. (прашката материја смеђе боје која има морфолошке карактеристике опојне дроге хероин, мобилни телефон наведеног претплатничког и серијског броја и броја СИМ картице), како се то правилно образлаже у побијаној пресуди, индивидуално су одређени и са јасним карактеристикама описани у наведеној потврди о привременом одузимању, и у конкретном случају, не ради се о предметима чије отварање и преглед је био обавезан, као процесна радња, у смислу одредбе члана 135. у вези са чланом 132. став 2. ЗКП РС.

Овај суд је испитао и приговоре изнесене у жалбама оптуженог и његовог браниоца, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да ти приговори нису основани.

Анализом и оцјеном свих спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 287. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је потпуно и правилни утврдио чињенично стање и извео правилан закључак да је оптужени починио радње описане у диспозиву оптужнице у којима се стичу сва битна обиљежја кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС.

Према неспорном утврђењу побијане пресуде, заснованом на исказу свједока В. Р. и исказу оптуженог, који су сагласни у одлучним чињеницама, и који су објективизирани другим доказима и то потврдом о привременом одузимању предмета, садржајем тонских записа њихових телефонских разговора и резултатима вјештачења одузете биљне материје, оптужени, који је држављанин РХ и стално настањен у Д., критичног дана је договорио и неовлашћено купио од Р. опојну дрогу хероин за износ од 1.000 (хиљаду) евра, која је, приликом претреса од стране полицијских службеника ПС за ... Т., пронађена у његовом путничком моторном возилу, којим је управљао на релацији магистралног пута Т.-Д.

Аргументима садржаним у жалбама оптуженог и његовог браниоца, не оспоравају се наведена чињенична утврђења. Међутим, оспорава се правилност чињеничне основе побијане пресуде, са аспекта утврђене количине купљене опојне дроге (али не и цијене) и указује на исказ оптуженог и свједока Р. о њиховом договору за купупродају 50 грама хероина, те налаз вјештака одбране неуропсихијатра др Г. Ц., од 23.10.2012. године, о потребама оптуженог за дневним дозама опојне дроге, као дугогодишњег овисника.

У вези са наведеним, жалбама оптуженог и његовог браниоца, оспорава се правилност закључка побијане пресуде да је оптужени опојну дрогу купио за даљу продају и тиме постојање битних елемената кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим побијаном пресудом.

Правилност и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди и закључак да је оптужени, критичног дана, купио опојну дрогу хероин ради продаје, не може се оспорити наведеним жалбеним приговорима, првенствено са аспекта чињенице, а како се то правилно образлаже у побијаној пресуди, да се ради о већој количини опојне дроге хероин коју је оптужени купио за износ од 1.000,00 (хиљаду) евра. Укупна количина те дроге, пронађена у његовом возилу, правилно је утврђена на основу записника о привременом одузимању предмета, који је оптужени без примједби потписао, а разлика између те количине наведене у изреци побијане пресуде и оне за коју оптужени тврди да је договорио за куповину, са аспекта постојања предметног дјела, а обзиром на законом прописану диспозицију, није од значаја. Надаље, вјештак одбране неуропсихијатар др Г. Ц., је појаснила потребе оптуженог за дневним дозама опојне дроге херина за постизање психичког и физичког задовољења, указујући у закључку да би наведена количина могла представљати количину која би послужила за његову личну употребу у трајању од 10 до 15 дана. Појаснила је и

психичку структуру личности „са дужим наркоманским стажом“, у коју групу, по њеној оцјени припада и оптужени.

Налаз и мишљење вјештака, првостепени суд је правилно оцјенио са аспекта стручног знања вјештака из области неуропсихијатрије, а затим је тај доказ, у смислу одредбе члана 287. став 2. ЗКП РС, правилно оцијенио у повезаности са осталим спроведеним доказима и извео правилан закључак да је опојну дрогу хероин, за износ од 1.000,00 КМ, критичног дана, оптужени купио ради даље продаје. За такав закључак, дати су образложени разлози у побијаној пресуди, и њихова правилност се не може оспорити жалбеним приговорима.

На основу свега наведеног, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима окружног тужиоца и браниоца оптуженог, те жалбе оптуженог у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС.

Аргументима из жалбе тужиоца, указује се на већи значај отежавајућих околности, посебно количину опојне дроге коју је оптужени набавио ради продаје, да се ради о хероину који има изузетно штетна дејства на здравље људи а посебно млађих особа све већих уживалаца опојних дрога, и тиме на нужност изрицања казне затвора у дужем трајању. Насупрот томе, аргументима из жалбе браниоца оптуженог, указује се на одредбу члана 39. став 1. тачка 3. КЗ РС (могућност ублажавања казне затвора до 6 мјесеци) и границе ублажавања казне, те бројне утврђене олакшавајуће околности, које је првостепени суд цијенио као особито олакшавајуће.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, првостепени суд је дао правилан значај и ваљано образложење о свим олакшавајућим и отежавајућим околностима, а то су управо оне околности које обе жалбе наглашавају, ради чега нису основани супротстављени приговори жалби овом сегменту побијања пресуде.

Овај суд налази да су у побијаној пресуди дати ваљани и детаљно образложени разлози за сваку од утврђених околности које су од значаја за висину казне, те да је казна затвора по првостепеној пресуди, у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, довољна и потребна мјера казне за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић